

En oplagt gave til rigtige fans

The Beatles' julehilsner til fanskaren udkommer som vinylsingler i en boks.

**JULEHILSNER
THE BEATLES
THE CHRISTMAS RECORDS**
Apple Corps Ltd.

PETER SCHOLLERT

peter.schollert@jp.dk

Advarsel: Et nyt, rødt boksæt indeholder ikke julesange med The Beatles. I stedet rummer boksen syv singler med de julehilsner, som den berømte engelske gruppes fanklub længe før mails, hjemmesider og sociale medier fik indspillet med kvartetten og herefter sendte til fanskaren i Storbritannien.

Det er første gang, at de syv julehilsner, der blev indspillet fra 1963 til 1969, udkommer som vinylsingler og i en boks, hvor historien om udgivelserne bliver godt fortalt. Oprindeligt blev hver julehilsen udsendt en dag i december på en flexi-disc, som er en papirtynd skive. Og selv om dette pud-

The Beatles-medlemmerne kedede sig tydeligvis aldrig, når de indspillede julehilsnerne til fanskaren.
FOTO: APPLE CORPS LIMITED

sige format især blev benyttet af bands og solister i 1960'erne og 1970'erne, er der stadig musikere, som indimellem synes, at det er sjovt at udsende musik på denne bøjelige skive.

En troværdig nødløsning

The Beatles' julehilsner kom til verden, fordi Paul Mc-

Cartney, John Lennon, George Harrison og Ringo Starr havde for travlt til at svare på alle de breve, som fanklubben modtog. Med en julehilsen mente bandets rådgivere at have fundet en troværdig nødløsning. Og de fire beatler gjorde, hvad der blev sagt. Næsten.

»Halløj, her er John, som

taler med sin stemme,« lyder det fra John Lennon på den første juleplade, hvor det er tydeligt, at beatlerne er blevet bedt om at læse op fra et manuskript.

De laver dog i forskellig grad om på sætningerne, griner, råber i munden på hinanden og synger lidt traditionel julemusik.

Det er første gang, julehilsnerne fra The Beatles fås på vinylsingler og samlet i et boksæt.
FOTO: APPLE CORPS LIMITED

På julehilsnen fra 1964 overtager The Beatles – med Lennon i spidsen – i endnu højere grad styringen. De griner ustandseligt, laver skøre stemmer og ender med at lyde som nogle gadedrenge, da de råbende til sidst ønsker god jul.

Minder om Monty Python

Drengestregerne fortsætter på 1965-udgivelsen. Her plapper de løs, når de ikke lige kaster sig ud i en skør udgave af McCartneys "Yesterday" og spøjse fortolkninger, bl.a. af Four Tops' "It's The Same Old Song".

Herefter skifter julehilsnerne karakter. Fra 1966 til 1968 er pladerne mere eksperimenterende, syrede og formfuldendte. Og selv om hilsnerne er et frikvarter fra indspilning af singler og al-

bum, går The Beatles ganske ambitiøst til værks med musikken – uden at give slip på humoren, som får én til at tænke på det britiske humorikon Monty Python.

Der er til gengæld ikke noget at grine ad på den sidste julehilsen, hvor det ikke kan skjules, at The Beatles ikke længere fungerer som kollektiv.

John Lennon giver lyd fra sig sammen med Yoko Ono, mens Paul McCartney er alene om sin hilsen. Dermed er den røde boks også en indramning af historien om The Beatles, der gik i opløsning i 1970.

For fans er "The Christmas Records" afgjort værd at skrive på ønskelisten. Men har man blot brug for julemusik, skal man lede helt andre steder.

Fælleshygge i tre dimensioner

Ni stilfærdige kunstnere har med et par undtagelser svært ved at fylde rummene i Viborg Kunsthall med tre-dimensionelle værker.

**KUNST
VIBORG KUNSTHAL
3D FEMALE**

Riddergade 8, Viborg
Til den 25. februar 2018

LARS SVANHOLM

kultur@jp.dk

I Viborg Kunsthalls presse-materiale op til udstillingen "3D Female" lægges der i nogen grad vægt på, at det er ni kvindelige kunstnere, som står bag udstillingen. Det virker nærmest ... som skulle man blive dybt forbløffet over, at kvinder overhovedet begiver sig ud i en verden rummende tre dimensioner. Det finder jeg nu ikke, der bør være nogen grund til, da netop de tre dimensioner lige så meget er et anliggende for kvinder som for den mere maskuline del af kunstmiljøet.

En af de udstillende kunstnere har faktisk gennem de seneste år på aldeles fremragende vis udfordret de tre dimensioner gang på gang, og det er da også Marianne Jørgensen, der er op-havskvinde til det ubetinget mest fængslende kunstværk på den aktuelle udstilling. Udgangspunktet er en

Marianne Jørgensen: "Green Dark", 2017. Træ og mos. FOTO: LARS SVANHOLM

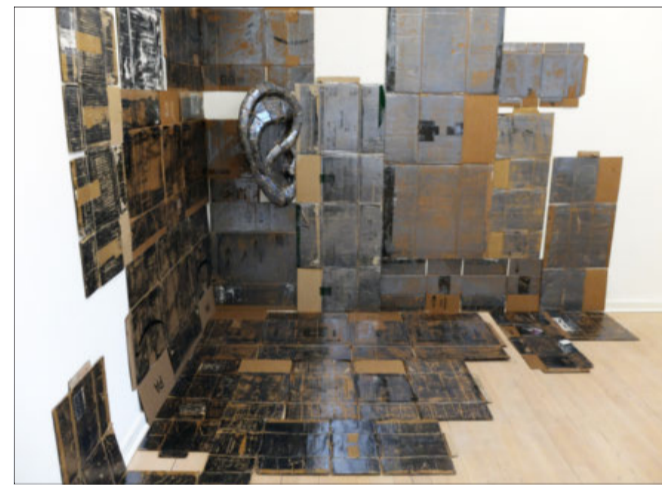
stor cylinder beklædt med grønt mos, og det lyder muligvis ret enkelt og banalt, men installationen fungerer som et åbent rum, der dog ikke må betrædes. Man kan faktisk meget let iagttage det runde ekstensiv fra en udvendig position og samtidig blive grebet af værkets iboende intensitet.

Tilfældig iscenesættelse

Tilsvarende styrke finder man desværre ikke i resten af udstillingens værker. Jeg

må sige, at jeg har stor respekt for kunstneres behov for at udtrykke sig i minimalistiske formsprog, men når man har valgt bane, må man som mindstemål samtidig i det mindste prøve at få nogle vedkommende værker ud af anstrengelserne. Når udstillingen i samme moment fremstår uden formidling og i et miljø, hvor værkerne individuelt skal leve på egne betingelser og titler, bliver det hele en anelse intetsigende.

Foruden førnævnte Marianne Jørgensen hæver Annesofie Sandal sig dog over de tavse indslag med især to værker, som er placeret i udstillingsrummene i en tilsyneladende tilfældig iscenesættelse, som ikke yder hender skulpturelle installationer fuld retfærdighed. En hjørneinstallation udført af bemalet pap og med et øre som figurativt fikspunkt fungerer fint, men desværre har samme kunstners papkasse i bronze med bøjede

Annesofie Sandal: "You speak with conviction, but I can't hear your heart beat", 2017. Pap og metalfolie. FOTO: LARS SVANHOLM

stearinlys fået en placering, som gør den svær at lokalisere.

I det hele taget virker det, som har de ni kunstnere – med kurator Louise Sparre som indpisker – ladet sig involvere i projektet på en præmis forankret i hygge og fællesskabskultur. Johanne Skovbo Lasgaards ellers udmærkede gipsskulpturer ligner smidt forskellige steder i udstillingen, og Pernille Kapper Williams' små, primært monokrome værker udført med makeup på læred er placeret hver især solitært, hvilket blot får dem til at fremstå som kuriøse alibier i en forvirret helhed.

Op ad bakke

Et forsøg på at udfordre udstillingslokalerne ses i kraft

af Charlotte Thranes stofinstallation "Gode gamle fejl". Man kan lægge i titlen, hvad man lyster, men værket tager under alle omstændigheder det store rum i kunsthallen i besiddelse. Tekstiler optræder andre steder i udstillingen, men jeg har det lidt svært ved at finde den dybere pointe i Louise Sparres ellers smukke draperier.

Overordnet set kan man definere "3D Female" som et sympatisk eksperiment, som skridt på vejen mod det eksistentielt nedkogte billedsprog. Vejen er lang og trøls. Ofte går det op ad bakke. Det er ikke en hyggetur, man begiver sig ud på, men sådan fremstår det desværre overvejende i forbindelse med udstillingen i Viborg.